

číslo **1** 2012

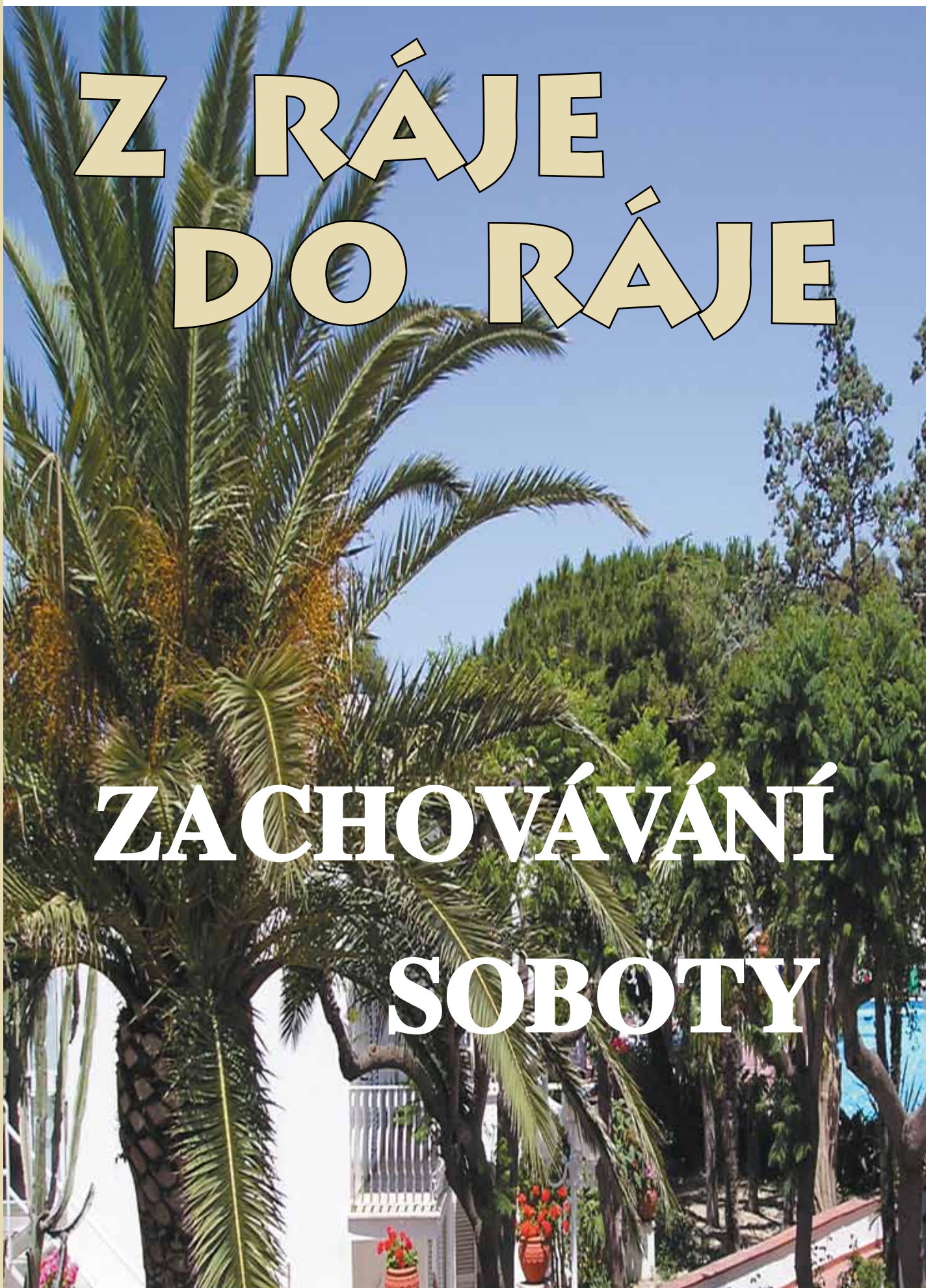
ISSN 1801-0059

Z RÁJE DO RÁJE

ZACHOVÁVÁNÍ SOBOTY

J.J. RÁJ

Časopis pro svobodný život

Jak zachovávat sobotu

**Dokument přijatý na 55. zasedání Generální konference
v Indianapolis v roce 1990**

IV. Boží přikázání, 2M 20, 8-11

„Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“

Následující řádky mohou sloužit jako směrnice k zodpovězení některých otázek, které lidé často kladou. Na tyto otázky odpovídáme v duchu Písma a daru proroctví tak, abychom v žádném případě neomezili práva a svobodu svědomí jednotlivce usměřňovanou Duchem svatým.

Účel a smysl

Hlavním účelem tohoto dokumentu o zachovávaní soboty je poskytnout rady nebo návod těm členům církve, kteří touží po bohatším a smysluplnějším prožívání soboty. Očekáváme, že povede ke skutečné reformě v zachovávaní soboty v celosvětovém měřítku. S vědomím skutečnosti, že společenství Božího lidu se setkává s četnými problémy v otázce zachovávaní soboty, které jsou dány kulturním a ideologickým kontextem, pokusili jsme se vzít všechny problémy do úvahy. Smyslem tohoto dokumentu není zodpovědět každou otázku vztahující se k zachovávaní soboty, ale spíše ukázat na biblické principy a rady daru proroctví, které mohou pomáhat členům církve v jejich snaze plnit Boží vůli.

Věříme, že rady obsažené v tomto dokumentu přinesou užitek. Vlastní rozhodnutí učiněná za krajních okolností, musí být motivována osobní vírou a důvěrou každého člověka vůči našemu Pánu Ježíši Kristu.

Sobota - ochrana našeho vztahu k Bohu

Sobota v sobě zahrnuje celý náš vztah k Bohu. Připomíná nám, co Bůh pro nás vykonal v minulosti, co koná dnes a co vykoná v budoucnosti. Sobota chrání přátelství člověka s Bohem a poskytuje nezbytný čas pro rozvoj tohoto vztahu. Sobota udržuje vztah mezi Bohem a lidskou rodinou, protože ukazuje na Boha jako na Stvořitele v době, kdy se lidstvo pokouší uchvátit místo Boha ve vesmíru.

V době poznamenané materialismem sobota obrací lidi k duchovním hodnotám. Lidé zapomínají na sobotu jako na svatý čas, a to přináší závažné důsledky - narušuje to a nakonec ničí vztah člověka k Bohu.

Správně zachovaná sobota je svědectvím o pokoji, který získáváme, když důvěřujeme Bohu jako svému udržovateli, jako zdroji spasení, a jako základu naší naděje do budoucnosti. Sobota nám přináší potěšení, protože v ní vstupujeme do Božího odpočinku a přijali jsme pozvání ke společenství s ním. Bůh nás vyzývá, abychom pamatovali na sobotní den, protože si přeje, abychom pamatovali na něj.

Zásady a teologie zachovávaní soboty

Podstata a účel soboty

Původ soboty sahá až ke stvoření, kdy Bůh sedmého dne odpočinul od své práce

Impressum

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Juřica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.
Tel: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 87221284

MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

2	Zachovávání soboty	<i>GK 1990</i>
8	Nebeské tony	<i>M.W.Campbell</i>
10	Marek 2,24-28	<i>J. Jurica</i>
11	...mocným hlasem	<i>E.G.White</i>
12	Seriál o pravdě	<i>O. Vožeh</i>
14	Ostatky	<i>J. Kováčik</i>
18	Dětem: Zázračný kôň	<i>E.G. White</i>
19	Služba herezí a falešných učení	<i>W.D.Fraze</i>
22	Písmo sv. je hlas Boží	<i>E.G.White</i>
24	Ryzí a falešné	<i>S. Bohr</i>

***„Ostříhej dne sobotního, abys
jej světil, jakož přikázal tobě
Hospodin Bůh tvůj.
Šest dní pracovati budeš,
a dělati všeliké dílo své;
Ale dne sedmého odpočinutí
jest Hospodina Boha tvého...“***

(5.M 5, 12-15)

O sobotě

(1M 1-3). Sobota má zvláštní význam jako trvalé znamení věčné smlouvy mezi Bohem a jeho lidem, aby pamatovali, kdo je stvořil (2M 31,17) a kdo je posvěcuje (2M 31,13; Ez 20,12) a aby jej uznávali jako Hospodina svého Boha (Ez 20,20).

Jedinečnost soboty

Sobota je zvláštní příležitost, kdy člověk může oslavovat Boha jako svého Stvořitele a Vykupitele, jako Pána života, se kterým se lidská rodina opět sjednotí při jeho druhém příchodu. Sobotní přikázání tvoří střed mravního zákona jako pečeť Boží autority. Protože je to symbol Božího vztahu lásky k pozemským dětem, lidstvo by si mělo tohoto daru vážit a vynaložit veškeré úsilí, aby tento vztah přijalo a trvale rozvíjelo. Boží lid se tedy bude zapojovat pouze do toho, co vede k Bohu a druhým lidem a ne do toho, co vede k uspokojování sobeckých zájmů.

Všeobecnost soboty

Sobota je odvozena od stvoření. Proto její přednosti i závazky platí pro všechny národy, skupiny i společenské vrstvy. (Viz 2M 20,11; 23,12; 5M 5,13; Iz 56,1-8.) Zachovávání soboty se vztahuje na všechny členy domácnosti včetně dětí a platí dokonce i pro „tvého hosta, který žije ve tvých branách“ (2M 20,10).

Kdy sobota začíná a kdy končí

Bible říká: Sobota začíná na konci šestého dne týdne a trvá jeden den, od večera do následujícího večera (1M 1; Mk 1,32). Tento čas se shoduje se západem slunce. Když je obtížné určit přesný čas západu slunce, považujeme za začátek soboty okamžik, kdy se začne stmívat.

Principy zachovávání soboty

Ačkoli Bible neodpovídá přímo na mnoho konkrétních otázek, které mohou dnes vyvstávat v souvislosti se svěcením soboty, poskytuje nám základní principy, které jsou platné i dnes (2M 16,29; 20,8-11; Iz 58,13; Neh 13,15-22).

„Zákon zapovídá vykonávat v den Páně

světskou práci. Činnost, kterou si člověk vydělává na živobytí, musí v sobotu ustát, stejně jako účast na světských zábavách a práce spojená se ziskem. Bůh ukončil v sobotu své stvořitelské dílo, odpočinul a požehnal ji. Stejně tak i člověk by měl v sobotu zanechat každodenního zaměstnání a věnovat čas zdravému odpočinku, bohoslužbě a dobrým skutkům.“ (Touha věků, str. 137)

Svěcení soboty však nevede k naprosté nečinnosti. Starý i Nový zákon nás vyzývají, abychom se zajímali o potřebné, ulehčovali utrpení druhých, protože sobota je den odpočinku pro všechny, zvláště pro chudé a utiskované (2M 23,12; Mt 12,10-13; Mk 2,27; L 13,11-17; J 9,1-21).

Avšak ani konání dobrých skutků nesmí potlačit základní smysl soboty (1M 2,1-3). Tím se míní jak tělesný (2M 23,12), tak i duchovní odpočinek v Bohu (Mt 11,28). Duchovní odpočinek vede člověka, který chce zachovávat sobotu, aby hledal přítomnost a společenství s Bohem v bohoslužbě (Iz 48,13), v soukromém rozjímání (Mt 12,1-8) i ve veřejném shromáždění (Jr 23,32; 2Kr 4,23; 11,4-12; 1 Pa 23,30; Iz 56,1-8). Účelem soboty je poznávat Boha jako Stvořitele a Vykupitele (1M 2,1-3; 5M 5,12-15). Máme ji prožít v kruhu rodiny i v širším společenství (Iz 56,1-8).

Sobota a autorita Božího slova

E. G. Whiteová zdůrazňuje, že sobotní přikázání je jedinečné, protože obsahuje pečeť Božího zákona. Je to jediné „ze všech deseti přikázání, které uvádí jméno a titul Zákonodárce. Představuje ho jako Stvořitele nebe i země, a ukazuje tak, že proto Bohu náleží před vším ostatním úcta a uctívání. Kromě tohoto údaje neuvádí Desatero nic, co by ukázalo totožnost Zákonodárce.“ (Velké drama věků, str. 286)

Sobota jako znamení Stvořitele ukazuje na jeho vlastnické právo a autoritu. Smysluplné zachování soboty svědčí o tom, že uznáváme Boha jako Stvořitele a vlastníka všeho, že uznáváme jeho moc nad celým stvořením i nad námi. Zachování soboty je založeno na autoritě Božího slova. Nemáme jiný logický důvod pro to, abychom sobotu světili.

Člověk má možnost navázat vztah se Stvořitelem vesmíru jako s osobním přítelem. Lidé, kteří zachovávají sobotu, musí občas čelit odporu ze strany ostatních lidí, chtějí-li zachovat věrnost vůči Bohu. Lidé, kteří neuznávají Boha jako svého Stvořitele, považují často důsledné svěcení soboty a rozhodnutí nevykonávat v sobotu žádnou práci za svévolné a nesmyslné. Smysluplné a uvědomělé zachování soboty svědčí o tom, že jsme se rozhodli respektovat Boží přikázání. Říkáme tím, že nyní svůj život prožíváme v souladu s Božím slovem. Sobota bude také předmětem zkoušky v době konce. Věřící se budou muset rozhodnout: buď budou věrni Božímu slovu, nebo se podřídí lidské autoritě (Zj 14,7.12).

Rodinný život v sobotu

Rodinný život je základní kámen správného zachování soboty. Pouze v případě, že jednotlivci zachovávají svědomitě sobotu doma a plní svěřené povinnosti jako členové rodiny, bude moci církev jako celek zjevovat světu radost a přednosti Božího svatého dne.

Různé typy domovů

V naší době existují různé typy domovů: Například domov, ve kterém je manžel, manželka a děti; domov bez dětí, kde najdeme pouze manžela s manželkou; domov, ve kterém je pouze jeden rodič a děti (kde v důsledku smrti jednoho z rodičů nebo rozvodu musí jeden rodič převzít jak mateřskou tak otcovskou roli); domov, ve kterém žije člověk, který nikdy neuzavřel manželství nebo kde smrt či rozvod způsobil, že tento člověk zůstal sám a nemá žádné děti; anebo domov, ve kterém je pouze jeden rodič členem církve. Dříve než začneme hovořit o potřebách a problémech jednotlivých kategorií lidí, chceme předeslat, že některé principy a rady platí pro všechny skupiny a jiné budou sloužit jen některým z nich.

Dvě svatá ustanovení - domov a sobota

„Na počátku“ Bůh nabídl Adamovi a Evě zahradu Eden jako jejich domov. „Na počátku“ Bůh také lidem dal sobotu. Tato dvě ustanovení - domov a sobota - patří k sobě. Obě jsou Božím darem. Obě jsou posvátné. Sobota podporuje a obohacuje jedinečným způsobem rodinná pouta.

Důležitým prvkem domova je důvěrné přátelství. Přátelství s ostatními lidmi je také důležitou součástí soboty. Spojuje rodiny těsněji s Bohem a váže i jednotlivé členy vzájemně. Z tohoto hlediska nemůžeme nikdy dostatečně zvýraznit důležitost soboty pro rodinu.

Zodpovědnost dospělých jako učitelů

Když Bůh vybral Abrahama jako otce vyvoleného národa, řekl: „Důvěrně jsem se s ním sblížil, aby přikazoval svým synům a všem, kteří přijdou po něm. „Dbejte na Hospodinovu

cestu a jedněte podle spravedlnosti a práva.“ (1M 18,19) Dospělí dostali v domově velkou odpovědnost v oblasti duchovního rozvoje dětí. Slovy i příkladem života jsou povinni vytvářet takové situace a prostředí, aby se sobota stala potěšením a životodárnou součástí křesťanského života tak, že děti, i potom, kdy opustí domov, budou pokračovat ve zvyku, který se naučili v mládí.

V souladu s nařízením: „Budeš je (Boží příkázání) vštěpovat svým synům“ (5M 6,4-9), musí dospělí členové rodiny učit děti milovat Boha a zachovávat jeho příkázání. Měli by je vést k věrnosti Bohu a k respektování jeho pokynů.

Od nejútlejšího dětství bychom měli svoje děti učit, aby se podílely na rodinných pobožnostech, pobožnost ve sboru se potom stane pouhým pokračováním něčeho, co je běžné v rodině. Od dětství bychom měli děti také učit, že je důležité pravidelně navštěvovat shromáždění sboru a že právě zachovávaní soboty zahrnuje návštěvu Božího domu, kde oslavujeme svého Pána a studujeme Bibli. Dospělí v rodině by měli jít příkladem v navštěvování sobotních shromáždění a poskytnout tak dětem příklad, který je velmi důležitý, když se děti začnou samy rozhodovat, co je v životě důležité. Nakolik děti rostou a vyžívají, měli bychom s nimi studovat Bibli a diskutovat, aby si uvědomily pravý význam soboty, její vztah ke křesťanskému životu, a její trvalou hodnotu.

Příprava na sobotu

Máme-li sobotu správně zachovávat, musíme celý týden naplánovat tak, aby byl každý člen připraven uvítat počátek Božího svatého dne. To znamená, že dospělí členové rodiny naplánují vše tak, aby úkoly v domácnosti - nákup a příprava jídla, příprava šatstva a všechny další nezbytnosti každodenního života byly dokončeny dříve, než v pátek zapadne slunce. Den odpočinku by se měl stát ústředním bodem, okolo kterého se točí celý týden. Když se přibližuje páteční západ slunce, dospělí i děti mají uvítat sobotu s klidnou myslí, s dokončenou prací a s připraveným domovem tak, aby v něm

mohli strávit následujících 24 hodin s Bohem a ve vzájemném společenství. Děti k tomu mohou napomoci tím, že úměrně svému věku a schopnostem převezmou některé povinnosti související s přípravou na sobotu. Na způsobu, jakým rodina začíná sobotu při západu slunce v pátek večer a na tom, jak stráví páteční večer, závisí, kolik přijmou požehnání, které Bůh připravil pro sobotu.

Správné sobotní oblečení

Tam, kde jsou v rodině děti, jsou dospělí povinni v sobotu ráno, když se rodina obléká do sboru, svými požadavky a příkladem poučit děti, že Boha uctíváme také tím, že do jeho domu jdeme pouze v čistém, reprezentativním oblečení, které je přiměřené kultuře, ve které žijeme.

Důležitost sobotní školy

Jestliže děti nemají možnost navštěvovat adventistickou církevní školu, stává se nejdůležitějším prostředkem náboženského vyučování mimo domov sobotní škola. Hodnotu této hodiny studia Bible nemůžeme nikdy přecenit. Proto by měli rodiče navštěvovat sobotní shromáždění hned od rána a udělat všechno pro to, aby to umožnili i svým dětem.

Čím se rodina v sobotu zaměstnává

Ve většině kultur je v sobotu čas jídla, kdy se rodina shromáždí doma okolo stolu, nejkrásnějším okamžikem týdne. V těchto chvílích se stupňuje duch posvátné radosti a přátelství, který rozvíjela bohoslužba ve sboru. Členové rodiny osvobození od rušivých vlivů světa si mohou povídat o tématech, která

je společně zajímaví a udržovat duchovní ovzduší soboty.

Jestliže pochopíme posvátnost soboty a jestliže existuje vztah lásky mezi rodiči a dětmi, bude každý z nás dělat všechno pro to, aby zabránil rušení těchto svatých hodin světskou hudbou, rádiem, videoprogramy a televizními pořady, nebo i novinami, knihami a časopisy.

Sobotní odpoledne (po shromáždění) bychom měli pokud možno strávit v rodinném kruhu užitečnou činností - poznávat přírodu, navštěvovat lidi, kteří nemají možnost zúčastnit se shromáždění ve sboru, nebo potřebují povzbuzení. Nakolik děti rostou a dospívají, odpolední sobotní činnost by měla zahrnovat také ostatní děti ve sboru jejich věkových kategorií. Při všem bychom si měli klást otázku: „Pomáhá mi tato činnost k lepšímu porozumění pravé podstaty a svatosti soboty?“ Správné zachování soboty doma ovlivní náš život v časnosti i na věčnosti.

Zachování soboty a rekreační aktivity

Zachování soboty zahrnuje bohoslužbu i společenství. Nabídka radovat se z obou těchto darů platí a je velkorysá. Sobotní bohoslužba směřující k Bohu probíhá obvykle ve společenství věřících. Tito lidé vytvářejí také přátelské vazby. Jak bohoslužba, tak společenství nabízí mnoho příležitostí chválit Boha a obohatit život věřícího. Jestliže sobotní bohoslužbu nebo společenství deformujeme nebo zneužíváme, ohrožujeme jak oslavu Boha, tak osobní obohacení. Protože nám Bůh dal sebe samého jako dar, sobota přináší skutečnou radost v Hospodinu. Pro věřící je to příležitost odhalit a začít využívat Bohem svěřené dary. Pro věřící je tedy sobota potěšením a radostí.

Prvky neslučitelné se zachováním soboty

Sobotu může snadno narušit, vniknou-li do ní prvky neslučitelné s jejím duchem. V praxi musí být věřící při bohoslužbě i ve společenství vždy ostražití, aby tyto prvky nenarušily

středem celého dne.

posvátnost soboty. Vědomí svatosti soboty můžou konkrétně narušit nesprávné vztahy a nevhodná činnost. A naopak, svatost soboty je umocněna, když Stvořitel zůstává

Zachování soboty a místní zvyklosti

Musíme si uvědomit, že křesťané zachováním soboty v konkrétním historickém období a situaci vyjadřují poslušnost vůči Bohu. Může se stát, že nás jak doba, tak kultura mohou nesprávně orientovat a deformovat naše hodnoty. Výmluvami na kulturu a místní zvyky nemůžeme omlouvat svou liknavost a nedůslednost, když se věnujeme činnostem, které jsou neslučitelné se svatostí soboty. Například intenzivní fyzická námaha a různé formy cestování nejsou v souladu se skutečným zachováním soboty.

Jsme-li na cestách, měli bychom jako turisté vynaložit veškeré úsilí, abychom uchovali svatost soboty a strávili ji společně se svými spoluvěřícími tam, kde se právě nacházíme. Vzhledem ke svatosti sedmého dne doporučujeme všem adventistům, aby neprožívali tento den jako jiné dny dovolené a vyhnuli se takovým činnostem, jako je prohlídka pamětihodností a jiným všedním činnostem.

Jakýkoli pokus vymezit činnost v sobotu tím, že kromě biblických zásad vytvoříme seznam toho, co se v sobotu smí a nesmí, narušuje zdravou duchovní zkušenost a rozvoj. Věřící člověk musí posuzovat své prožívání soboty biblickými zásadami. Chápe, že hlavním účelem soboty je zesílit pouta mezi ním a Bohem. Proto jsou přijatelné pouze takové činnosti, které jsou v souladu s biblickými zásadami a přispívají k posílení tohoto vztahu.

Nebeské tony

Ako prví adventisti slávil Bohoslužbu

Mary F. Maxson, blízka priateľka Jamesa a Ellen White, opísala jedno adventistické zhromaždenie, ktoré navštívila v roku 1864. Začiatok bol plný pôsobivých a poučných príbehov, ktoré boli počas celého víkendu súčasťou rady ďalších podujatí. Ako v mnohých prípadoch vo vtedajšom čase, účasť na takomto spoločnom zhromaždení a možnosť osobného stretnutia vnímalo mnoho adventistov ako veľkú prednosť. Preto ak sa takéto stretnutie uskutočnilo raz do mesiaca alebo raz za štvrtrok, spoločenstvo sa snažilo naplno využiť celý víkend.

Účasť na slávnosti Večeri Pánovej opisuje Mary s bázňou ako veľkú prednosť. Takisto to vnímala väčšina vtedajších adventistov, ktorí sa s kazateľmi tvárou v tvár stretávali naozaj len zriedkavo. Preto niet divu, že mnohí z nich boli účasťou na bohoslužbách hlboko dojatí. (List od Mary F. Maxson, *The Advent Review and Sabbath*, 16. Február 1864)

Vtedajšie adventistické bohoslužby boli dynamickými, vieru povzbudzujúcimi stretnutiami, ktoré zdôrazňovali najmä potrebu spoločenstva. Keďže väčšina adventistov bola roztrúsená po celej krajine, možnosť spoločenstva bola možná raz štvrtročne alebo v lepšom prípade raz mesačne. Ten, kto mal najväčšiu farmu alebo stodolu sa obvykle stával hosťiteľom. Muži prespali v stodole, zatiaľčo ženy spolu s deťmi sa usadili v hlavnej budove farmy. Narozdiel od veľkých centier adventizmu ako Battle Creek (Michigan) alebo Rochester (New York) nebola členská základňa mnohých vtedajších zborov dostatočná nato, aby mohli vlastniť svoju vlastnú zborovú budovu-

modlitebňu (zborová budova plnila častokrát multifunkčné účely, takisto slúžila napr. ako škola).

Štvrtročné stretnutia

Štvrtročné stretnutie sa nieslo v slávnostnom duchu, začiatok býval v piatkový večer s programom cez celý víkend. Ak združenie mohlo privítať adventistického kazateľa bolo to skutočným šťastím, kázanie bolo preto obsiahlejšie a častokrát dlhšie. Biblické hodiny boli plné piesní, modlitieb a osobných svedectiev. Významnú úlohu pri zhromaždeniach v tom čase zohral časopis *Advent Review and Sabbath Herald*. Veriaci čítaním tohto časopisu, boli informovaní mimo iného o vypracovaných bodoch viery, ktoré na tomto mieste boli zverejňované. Hodina svedectva (nazývaná spoločným stretnutím) prebiehala zväčša tak, že zúčastnený svedčil minimálne 5 krát o svojej viere.

Správa v dobovom časopise opisuje, že svedectvá boli spravidla kratšie ako 1 minúta. Pri jednej príležitosti prebehlo v priebehu 20 minút celkovo 38 osobných svedectiev.

Úlohou týchto stretnutí bolo predovšetkým povzbudenie všetkých zúčastnených. Správy z takýchto stretnutí väčšinou opisujú, že mnohí zo zúčastnených boli svedkami „veľkých božích požehnaní“ a že množstvo „srdc bolo vďaka tomu šťastnými“. Adventistami samotnými boli tieto stretnutia vnímané ako „časom zohriatia“, počas ktorých bratia a sestry udržiavali blízke spoločenstvo s Kristom. Ak bol súčasťou stretnutia kazateľ, na záver stretnutia sa zvykol konať krst

nových členov a takisto aj charitatívne zbierky.

Vtedajšie adventné piesne

Faktom je, že z tzv. „adventného spievania“ vychádzala v tých časoch neobyčajná sila a presvedčenie, píše James White. Piesne boli zvyčajne spievané s neobyčajným nadšením. Ellen White povzbudzovala, prvých adventistov k spevu piesní nie ako na smútočných pohrebných obradoch, ale očakávala správne nadšenie a výraz. Piesne, ktoré prví adventisti spievali odzrkadľovali základné pravdy ich viery. Prvý publikovaný spevník (ktorý okrem iného poukázal na dôležitosť hudby), niesol názov „Piesne pre Boha vyvoleného ľudu, ktorí dodržiava prikázania a vieru v Ježiša Krista“. Publikovaný bol v roku 1849 Jamesom Whiteom. Zbierka 53 piesní na 48 stranách, bola ponúkaná v časopise „Present Truth – Súčasná pravda“ za cenu 12,5 centa.

V čase ranného vzniku našej cirkvi (teda do r. 1863, kedy bola cirkev adventistov oficiálne založená) boli vytvorené adventistickými priekopníkmi mnohé chválospevy, ktoré sa zaradili medzi adventnú hudobnú klasiku. K najobľúbenejším skladateľom patrila aj mladá adventistka Annie Smith, ktorá už ako 20 ročná vytvorila množstvo piesní. Vo svojej mnohorakosti tvorila hudba vo vtedajšej novom svete v Amerike srdce každej duchovnej skúsenosti. Pôvodné adventistické bohoslužby obsahovali hlboké duchovné precítenie, ktoré našlo svoje vyjadrenie v piesňach. Okoloidúci, prechádzajúci okolo adventistických zborových domov pocítili takisto kúsok z toho nadšenia, ktoré prví adventisti prejavovali v hudobnom prednese.

Adventistická Bohoslužba

K vrcholom vtedajších bohoslužieb patrila sviatosť umývania nôh a sviatok Večeri Pánovej. Podaktorí prví adventisti opisovali výnimočný priebeh vtedajších bohoslužieb, ktoré sa týmto stávali niečím výnimočným. Preto Večeri Pánovej prví adventisti pripisovali výnimočný význam. James White to popísal ako „Adventistický bohoslužobný poriadok“. Výnimočnosť tejto skúsenosti nebola ani tak v spôsobe, akým bola bohoslužba slávená, ale v skutočnosti, že adventistami bol zdôrazňovaný fakt skorého príchodu Pána Ježiša.

Dobové správy opisovali slávnosť Večeri Pánovej,

ako hlbokú duchovnú skúsenosť, v ktorej veriaci opakovane obnovovali svoj vzťah s Ježišom Kristom, aby boli pripravený na osobné stretnutie s ním pri jeho druhom príchode. Premýšľaním nad Kristovým utrpením a jeho smrťou na kríži, boli motivovaní k víťazstvu spolu Ježišom, aby mohli obstáť pri jeho druhom príchode. Takéto myšlienky pôsobili veľmi potešujúco, povzbudzujúco.

Teológia veľkého sporu medzi Kristom a Satanom naberala v týchto súvislostiach na dôležitosť. Bohoslužba Večeri Pánovej bola volaním víťazstva nad silami temna na ceste do nebeského Jeruzalema. Bol to veľmi emotívny zážitok. Velebenie vznešenosti nášho Boha cez tečúce slzy bolo sprevádzané vzájomným napomínaním sa k pripravenosti, stretnúť sa Kristom tvárou v tvár. Vo svojej podstate boli vtedajšie bohoslužby časom obnovovania si viery na skorý príchod Pána Ježiša. Veriaci sa takisto povzbudili vo viere žiť život podľa skutočných právd.

Poučenie pre dnešok

Vtedajšie adventné bohoslužby boli dynamickými skúsenosťami. Napriek tomu, že väčšina veriacich mala príležitosť k osobnému stretnutiu len veľmi zriedka, boli takéto stretnutia pre spoločenstvo povzbudzujúcim časom, v priebehu ktorého sa ich viera vzájomne posilňovala. Často krát strávili veriaci čas spoločne, a bohoslužba tak vlastne obsiahla celý víkend. Terajšie adventistické zbory môžu mnoho čerpať a učiť sa z vtedajších bohoslužieb. Len zriedka sa diskutovalo o priebehu bohoslužby, o farbe kobercov použitých v modlitebni nielen ešte o niejakých nezhodách a konfliktach, ktorým sa z času na čas nevyhne takmer každý zbor. Takýto luxus si prví adventisti nemohli dovoliť. Namiesto toho boli vtedajšie bohoslužby vo svojej podstate zamerané veľmi prakticky, jednoducho a vieru povzbudzujúco. Spoločným vzájomným zdieľaním bratov a sestier sa ich viera stávala silnejšou.

Michael W. Campbell je kazateľom v Montrose a Gunnisone na západe štátu Colorado. Jeho článok sme z časti skrátili. Uverejnený bol 22. Októbra 2009 v „Adventist Review“

Krátké zamyšlení

Marek 2,24-28

Jaroslav Jurica

v.24:

Tedy farizeové řekli jemu: Pohled', co činí učedníci tvoji, čehož nesluší činit v sobotu.

Co v sobotu nebylo dovoleno. Rabínská tradice rozuměla pod rozemíláním klasů v ruce, jako jednu formu mlácení obilí a zakazovala to. Sklizení pro zásoby nebo prodej bylo Mojžíšovým zákonem zakázáno dělat v sobotu. (2M 34,21) Farizeové postavili tradici na roveň Božímu slovu, což již bylo samotným hříchem. (Mt 15,2-9)

v.25:

I řekl jim: Nikdy-liž jste nečetli, co učinil David, když nouze byla, a lačněl, on i ti, kteří s ním byli?

Nečetli jste... Ježíšův sarkasmus ukazuje na základní chyby farizeů, kteří byli experti a ochránci Písma, ale nevěděli, co učili. (Ř 2,17-24) **Co David učinil...** David a jeho doprovod utíkali před Saulem, aby zachránili svoje životy. Když došli do Nobe, kde tehdy byla svatyně, prosili o jídlo. (1Sam 21,2-7)

v.26:

Kterak všel do domu Božího za Abiataru nejvyššího kněze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než samým kněžím), a dal i těm, kteříž s ním byli?

(Historie není rozebírána) 12 chlebů (reprezentovalo 12 izraelských rodů) bylo ve svatyni na stole a na konci týdne byly vyměněny za čerstvé. Staré chleby jedli kněží. V Bibli nikde nečteme, že by se Bůh proti tomu postavil, (tak jako proti jiným Davidovým nepravostem) že David a jeho muži jedli tento chleba. David byl konečně také Bohem pomazaný. ůh je nechtěl nechat „hladem umřít“.

v.27:

I pravil jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu.

Člověk byl stvořen před sobotou, a ne po ní. Tak je sobota udělána pro jeho dobro. Den klidu od práce a k požehnání. Farizeové z ní udělali zátěž a člověka jejím otrokem.

v.28:

Protož Syn člověka jest pánem také i soboty.

Sobota je jediným dnem, který Ježíš prohlásil za své vlastnictví. Jako Pán soboty je jejím Stvořitelem, Vlastníkem, Vykladačem a Obráncem. Přivlastňuje si být větším než sobota, stejně jako Bůh. Na základě této autority vyvrátil předpisy farizeů ohledně soboty, a ukázal Boží původní záměr s dodržováním soboty jako požehnání, a ne břemeno.

Věrný služebník

Mt 24,45: „Kdo tedy je služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas?“

V každém kázání by měli kazatelé pronikavě vyzývat lid, aby opustil své hříchy a obrátil se ke Kristu. Měli by odsoudit všeobecně rozšířenou hříšnost a požitkářství dneška a zdůraznit praktickou zbožnost. Kazatel by měl s celou vážností dbát o sebe a jeho poselství by mělo prýštit ze srdce. Neměl by potlačovat svůj záchranný zájem o duše, za které Kristus zemřel...

DA 382

... *mocným hlasem*

Nejstrašnější pohružka, jaká kdy byla určena smrtelníkům, obsahuje poselství třetího anděla. Musí to být hrozný hřích, když vyvolá hněv Boží bez všeliké milosti. Lidé nezůstanou v nejistotě v této důležité otázce; varování před tímto hříchem bude dáno světu dříve, než ho navštíví soudy Boží, aby všichni věděli, proč budou navštíveni trestem, a také aby měli možnost mu uniknout. Proroctví praví, že první anděl přinese své poselství „všelíkému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu“ (Zj 14,6) Varování třetího anděla, které je částí tohoto trojnásobného poselství, bude rozšířeno neméně hojně. V proroctví se praví, že poselství bude hlásat mocným hlasem anděl, letící prostředkem nebe, a proto na sebe strhne pozornost celého světa... Na konci boje bude všechno křesťanstvo rozděleno na dvě skupiny.“ (GC 450)

POZVÁNÍ KE STUDIJNÍMU SETKÁNÍ ve dnech 6. až 8. dubna 2012

Budeme studovat:

Po studiu knihy Zjevení, 10., 11. a 17. kapitoly se zaměříme na studium **teologických překážek probuzení v době konce. Jde např. o spor o ospravedlnění z víry v listu Galatském. Dále jde o problémy, jak chápaly ospravedlnění tehdejší sbory v Galácii, jak ospravedlnění rozuměl Martin Luther, reformace, adventní církev v roce 1888 a dnes.** (Vezměte si, prosím, s sebou úkoly sobotní školy 4/2011, které pojednávají o listu Galatském!)

Každý, komu není lhostejné, jak chápat důležitá naučení Bible pro dobu konce, je k tomuto studiu s bratrem A. Krakolinigem srdečně zván. Setkání se uskuteční v Domě zahrádkářů ve Frýdlantu nad Ostravicí, ulice Za hřbitovem. Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin. O stravu je postaráno. Prosíme zájemce o ubytování (cena za noc 150 Kč), aby se přihlásili buď telefonicky na číslech 775 687 118, 558 681 363 ve večerních hodinách, nebo písemně na adrese redakce a na adresách elektronické pošty jaromar66@vodafone.de, jaromar66@volny.cz. Objednávky, a to i starších zvukových záznamů (MP3), zasílejte na adresu redakce, případně na adresy elektronické pošty, nebo volejte na uvedená tel. čísla. Nahrávky jsou zdarma, prosíme jen o úhradu poštovného.

Adresa redakce: Jaroslav Juřica, Lubenská 630, 739 11 Frýdlant n. Ostr.,

Redakce časopisu Z RÁJE DO RÁJE

Seriál o pravdě

11. pokračování

Otaakar Vožeh

Falešní učitelé

„Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým. Neboť jsou podešli někteří lidé bezbožní, prve již dávno poznamenani k tomu odsouzení; kteřížto milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají.“ (Juda 3-4).

To je citát z listu apoštola Judy, který nám v těchto relacích slouží jako širší podklad pro naše společné uvažování o pravdě. Jsou to slova varování i pro nás, pro dnešní církve všude, i v České republice. Problém s falešnými učiteli existoval v církvi od samého začátku, a přece byla v dějinách Církve určitá období, kdy nebezpečí odklonu od pravdy, od čistého biblického, křesťanského učení, bylo zvlášť velké. Mám za to, že žijeme v takovém období právě teď. A nemyslím tím na nebezpečí, kterému církve čelí zvenčí, na hrozbu jiných náboženství. Jak už jsme si několikrát řekli, největší nebezpečí pro církve přichází vždycky zevnitř, z vlastních řad. Mám za to, že tzv. evangelikální hnutí, stále více podléhá vlivům a trendům, které zavádějí, které podceňují moc Božího slova a kladou důraz na programy, na metody, na osobní zážitky, a také na lásku a toleranci - a obětují přitom pravdu. Často je pohnutkou falešných učitelů - představitelů těchto moderních trendů - osobní prospěch, touha po moci, slávě, vlivu a majetku.

Apoštol Petr připomíná ranné církvi, že už i v Izraeli bývali lživí proroci a varuje před těmi, kteří se dostávají do Církve : „Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž

chytře uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí. A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávana. A lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchžto odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí. (2P 2,1-3). Nezřízenost, hrabivost a těžít z Božího lidu. To jsou charakteristické znaky lživých učitelů, kterých dnes přibývá stále víc i mezi věřícími v post-komunistických zemích. A naneštěstí je plno těch, kdo podléhají jejich svodům a odpadají od pravdy evangelia. Když pak vyjdou jejich bludy na světlo, způsobuje to opovržení vůči církvi.

Dnes bych se chtěl s Boží pomocí věnovat alespoň několika slovy otázce, kterou si jistě pečlivý čtenář Písma klade, když nad tím vším přemýšlí. Jestli je tu skutečně problém s falešnými učiteli, a jestli jsou to lidé - jak o nich píše apoštol Juda - „zapsaní už dávno k odsouzení“ - proč to tak Bůh dovolí, proč to vůbec připouští? Cožpak není svrchovaný a všemohoucí?

Připomeňme si tu slova z druhé knihy Královské (19,25), kde Bůh říká ústy proroka na adresu asyrského krále: „Což jsi neslyšel, že zdávna jsem to připravoval, už za dnů dávnověkých to chystal? Nyní to uskutečním“. Tento výrok nám vyjasňuje Boží jednání s člověkem, s lidstvem. Bůh není omezen časem, jako my. Protože je mimo čas, vidí všechno tak, jak se to stane v budoucnosti, jako kdyby to bylo dnes. V Jeho pojetí je skutečností všechno hned, okamžitě. Časová chronologie je pro nás, pozemšťany. K naplnění Božího záměru dochází u Boha hned, zatímco v zajetí času je realizován v určitém dějinném okamžiku. Boží svrchovanost není nikdy v ohrožení. Bůh však také nenese vinu na tom, že lživí učitelé existují, stejně jako nenese vinu na samé existenci zla. Vina je na člověku, který se staví proti Božímu zjevení, proti Božímu slovu,

proti pravdě. Ve své absolutní svrchovanosti však Bůh dovoluje, aby k určitým událostem došlo, aby se určití lidé projeví svými zlem, aby byla o to zjevnější a jasnější Jeho láska a milost vůči těm, kdo činí pokání a obrací se ke Kristu. „*Bůh je světlo a není v Něm žádné tmy*“, píše apoštol Jan (1J 1,5). Náklonnost ke zlu pramení vždycky z lidského, hříchem porušeného nitra. Apoštol Jakub nám připomíná: „*Žádný, když bývá pokoušen, neříkej, že by od Boha pokoušen byl; neboť Bůh nemůže pokoušen být ve zlém, aniž on koho pokouší. Ale jeden každý pokoušen bývá, od svých vlastních žádostí, jsa zachvacován a oklamáván.*“ (Jk 1,13-14).

A tak na jedné straně se chceme vyhnout tomu extrém, abychom si mysleli, že Bůh působí zlo, aby přišlo dobré, ale na druhé straně i druhý extrém je zavádějící: Bůh netoleruje projevy zla jen proto, že „musí“, že je k tomu donucen. Nikoli. Bůh o zlu ví, zlo je v přímém rozporu s Jeho podstatou, avšak ve své svrchované všemohoucnosti dovede své věčné záměry k jejich realizaci navzdory existenci zla. Zlo nijak nenaruší Boží existenci, ani Boží jednání, ani naplnění Jeho dokonalé vůle. K nejdokonalejšímu sladění zla a dobra došlo na kříži. Lidské zlo usmrtilo nevinného člověka a Božího Syna a Boží svrchovaný záměr lásky a dobra byl naplněn: Boží Syn zemřel, abychom my mohli žít.

Poslechněme slovo starozákonního proroka Izaiáše: „*Rozpomeňte se na první věci od věků stálé, nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného. Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím. Kterýž zavolám od východu ptáka, ze země daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to.*“ (46,9-11).

Apoštol Juda nás napomíná, abychom zápasili, bojovali o víru, o pravdu. Pamatujme, že boj o pravdu není bojem o malichernosti. Je to zápas proti lži, proti falešnému učení, které snižuje a napadá charakter evangelia, Boží zjevení, Boží slovo. Juda mluví o lidech, kteří popírají Ježíše Krista jako Pána! Říká, že jsou „bezbožní“. A přece jsou ve společenství církve a mají tam svůj vliv a

své následovníky, svádějí s cesty pravdy a přivádějí církev do opovržení. Takovým se musíme opřít, proti takovým je nutné bojovat. To, co tento zápas tak ztěžuje, je skutečnost, že tito lidé jsou velmi dovední v tom, jak své pravé pohnutky zakrývají, jak se nenápadně dostávají mezi Boží lid, a jak téměř nepozorovatelně šíří své bludy.

A tak v církvi máme lidi, kteří jsou apatičtí vůči pravdě a je jim docela jedno, jestli se ve společenství šíří nějaké falešné učení. Ti mají svou apatii na svědomí znehodnocování evangelia a poskvěru církve.

Kéž bychom chápali Pravdu tak, jak ji chápal apoštol Pavel, když psal svému učedníkovi Timoteovi: „*Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkaje bezbožných daremních křiků a odporů falešně nazvaného umění,*“ (1Tm 6,20). Pravda nám byla svěřena, byla nám odevzdána, byla nám dána k opatrování, a je na nás, jak s ní nakládáme. Pravda je jako poklad. Nikdy ji nesmíme brát jako samozřejmost. Nikdy s ní nesmíme zacházet lehkovážně. Nikdy si s ní nesmíme zahrávat. A nikdy ji nesmíme zkompromitovat ani svými slovy, ani svým postojem. Pravdu musíme bránit, musíme za ni bojovat. Nesmíme připustit, aby ve společenství církve na pravdě nikomu nezáleželo. Ať nám v tomto zápase Bůh pomáhá.

OSTATKY

Ján Kovačik

Úvodní slovo k tematice OSTATKŮ

Zamysleme se nad závažným Božím výrokem, zaznamenaným u proroka Izaiáše: „*Paběrkové však zanechání v něm budou, jako po očesání olivy. Dvě neb tři olivky na vrchu větve, a čtyři neb pět na ratolestech jejich mladistvých, praví Hospodin Bůh Izraelský.*“ (Iz 17,6)

V tomto prorockém výroku vyniká slovo PABĚRKY. Co je na něm zvláštního? Představuje minimální zbytky, které zůstanou na olivovníku po sběru plodů, který se provádí otloukáním. Po tomto zásahu Bůh bude zde mít své věrné paběrky - ostatky.

Paběrkovali jste už někdy třeba na pšeničném poli zbytky klasů po žencích? Jako kluk jsem tak činil často; sbíral jsem klásek po klásku a vázal do kytice. Ale ne jednu! Vzpomeňte na Rút u Bóze. Anebo jste paběrkovali po nájezdu borůvkářů nebo houbařů?

OSTATKY VE SVĚTLE BIBLE

V poslední době jsem se zabýval myšlenkou o Božím Ostatku, který zde Bůh měl od samého počátku, který zde má a bude mít i v poslední době před příchodem Pána Ježíše Krista. Tyto ostatky sehrají na jevišti tohoto světa zvláštní divadelní roli, nejen před obyvateli světa, ale i před celým vesmírem.

Slovo OSTATEK je nám adventistům sedmého dne velice známý. Přesto, že tomu tak je, rozhodl jsem se tuto biblickou myšlenku rozpracovat a dát ji k dispozici i Vám. To proto, neboť je velice důležitá a zajímavá, jelikož jsou v ní skryty vzácné a důležité pravdy – povzbuzující, ale i výstražné.

Snad první myšlenka o ostatku se nalézá v 1M 7,1 (i když se v tomto verši slovo ostatek nevyskytuje). Jelikož po vyhnání člověka z Ráje se hřích velice rozmnožil, Bůh rozhodl seslat na

bezbožné lidstvo potopu. Lidský rod ovšem nechtěl beze zbytku vyhubit a z toho důvodu mezi tehdejšími lidmi hledal někoho rozumného, majícího v srdci Boží bázeň, konajícího dobro a spravedlnost. Jeho hledání se téměř rovnalo nule, (srov. Ž14,2.3) ale přesto našel! Našel pouze jediného muže, Noeho, nepatřícího mezi většinu, která páchala zlé a ohavné věci. A text 7,23 tuto skutečnost, že Noe patřil mezi spravedlivý ostatek, potvrzuje: „Vše od člověka... vyhlazeno jest... a zůstal toliko Noe, a kteří s ním byli, v korábu.“

Kde zůstala ta většina lidstva – nemyslím z Kainova rodu – ale z větve věřícího Seta? Jistě, mnozí věřící před potopou zemřeli, ale co ti další Setovci? Většina se přizpůsobila odpadlým Kainovcům a dělala, co se jim zachtělo. (1M 6,2; B21)

„Lidé se před potopou světa oddávali vzrušujícím zábavám a slavnostem, když se doba jejich zkoušky chýlila ke konci... Když všichni prohlašovali Noemovo prorocství za klam a Noema za blázna – přišel Boží čas! PP 103-4

Ve Zjevení 12,17 čteme zprávu o posledních ostatecích, žijících v době konce. „*I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými ze semene jejího, kteří ostríhají příkázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.*“

Kraličtí pro slovo ostatek použili zde výraz „jiní“, znamenající taktéž rozdílný, odlišný. Ovšem většina překladatelů používá ostatní. V angl. Bibli krále Jakuba je použito slovo „remnant“, které lze přeložit jako „zbytek, odstřížek“.

BIBLICKÉ ZMÍNKY O OSTATCÍCH

Tematika o ostatku je úžasná, inspirující, ale současně i dosti smutná. Tento paradox lze pochopit při hlubším studiu Bible, neboť myšlenka o ostatku se jako zlatá nit prolíná celým Písmem – od Genesis až do Zjevení. Jak už jsem se zmínil, ostatek představuje zbylou část – malý díl –

z většího množství. Je to tedy jakýsi zanedbatelný pozůstatek, z lidského pohledu často se nehodící k ničemu. Ovšem Boží hodnocení může být zcela opačné!

Přibližme si několik příkladů:

1) Vdova ze Sarepty na žádost proroka Eliáše, aby mu přinesla kousek chleba, odpověděla: „Nemám žádného chleba...kromě hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce...“ (1Kr 17,11-12)

Jinak řečeno, „Eliáši, to už je jen zbytek, ostatek z toho, co jsme kdysi před suchem a neúrodou, měli v zásobě...“

Ostatkem může být i to, co přečkalo, vydrželo.

2) V knize Job, hned v první kapitole, se několikrát opakují slova Jobových služebníků, kteří se jako jediní zachránili, když se udály hrozné věci: „...utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě! (v.15-19).

3) Jozaba zachránila následníka trůnu Joasa před samozvanou královnou Atalií, která se rozhodla vyvraždit všechny královské potomky. Co by to znamenalo? Nejenže na Davidův trůn by neměl kdo dosednout, ale nemohl by se z Davidova rodu narodit ani Pán Ježíš (2Kr 11,1-4). Satan měl chytře promyšlený svůj plán, jenže Bůh jeho plán zmařil!

4) Podobně před mečem Jezabel, která se rozhodla vyvraždit z Izraele Boží proroky, královský služebník Abdiáš zachránil před její vražednou rukou sto prorockých mužů! (1Kr 18,13)

IZRAEL JAKO OSTATEK

Tento zvláštní národ (2M 19,6), který Bůh osídlil na Středním Východě, v Kanánu, (asi ve 12.stol.př.Kr), obdržel od Boha postavení OSTATKU. O tomto vysokém a zvláštním postavení v očích Božích – i když není použito slovo ostatek – promluvil Mojžíš před Jordánem: „Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi. Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás počet byl nežli jiných národů). Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splnění chtěl přísahu, kterouž přísáhl otcům vašim, vyvedl vás v ruce silné, a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona, krále Egyptského. (5M 7,6-8)

Z jakého důvodu je povznesl do tak vysokého stavu? Měl Izrael na tom nějaké zásluhy? Mojžíš řekl, proč se tak stalo:

- a) aby byli lidem zvláštním
- b) ne, že jich bylo více než jiných národů
- c) ale pro přísahu danou otcům – Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi – které miloval a v nich si zamiloval i jejich potomky.

Smutné jsou však dějiny Izraele. Tento národ (který byl současně církví), nejednal tak, jak patřilo jednat, žít. Proto apoštol Pavel vyslovil o nich smutnou pravdu: „Ne všichni, kteří jsou z Izraele, Izraelští jsou, a pak dodal: „Byť by byl počet synů Izraelských jako písek mořský, ostatkové spasení budou. (Ř 9, 6.27)

Jelikož se Izrael OSTATKŮ zpronevěřil svému vysokému postavení, tím že hluboce zabřednul do duchovního smilství, Bůh byl nucen na něj sesílat nejrůznější tresty (Ez 6), asyrské zajetí a babylonské, obsazení země cizími nepřátelskými vojsky, zničení Jeruzaléma, (Mi 3,12) včetně chrámu, neboť ten se stal jejich modlou (Jr 7,4), namísto toho aby byl v něm uctíván pravý Bůh, Bůh otců.

Historie jejich praotce Abrahama (tehdy ještě Abrama), sahá do velice vzdálené doby – tj. asi 2000 let př.Kr. – do Mezopotámie, do města Ur. Tam jej Bůh našel mezi národem Kaldejským. Tam se mu ukázal Bůh slávy a vyzval jej opustit starou zemi a odebrat se do jiné, kterou mu ukázal (Sk 7,2-4). Tímto činem poslušnosti se stal Božím ostatkem.

NOVÝ OSTATEK

Jelikož Izrael jako Boží ostatek zklamal, Bůh z pravé olivy vylomil nevěrné větve a na jejich místo narouboval ralotesti z plané olivy – pohany (Sk 10,46) Tím byl vytvořen nový ostatek. Pokud ovšem původní větve nezůstanou v nevěře, Bůh je mocen vštípit je na jejich původní místo. (Ř 7,15.23; Sk 2,36.41)

Z původních věrných pozůstalých ostatků a věřících pohanů vznikla v apoštolské době církev křesťanská (Sk 11,26), ve Zjevení pod názvem Efezská. Kdysi jsem uvažoval nad tím, proč ve staré době měl Bůh církev, označenou jediným jménem, Izraelská, a proč v novozákonní době má sedm církví: Efezská, Smyrnenská, Pergamenská,

Tyatirská, Sardinská, Filadelfitská a Laodicejská!

Dospěl jsem k tomuto rozluštění: Když se nové ostatky začaly množit početně, pronikali mezi ně i lidé neobrácení, začalo se postupně upouštět od biblických zásad a přiklánět ke kompromisům. Takovým jednáním hodnota ostatků v Božích očích klesla na nízkou úroveň. Z toho důvodu Pán Církve si vybral ze stávající církve věrné jednotlivce, které použil k vybudování nového sboru. Takovýmto výběrem ostatků jsme dospěli až do současnosti – do laodicejského sboru!

LAODICEJSKÝ OSTATEK

Laodicejský sbor je poslední církví, existující před příchodem Páně. A z toho důvodu jsme církví OSTATKŮ v moři ostatních církví. Ovšem i zde – pro nás – platí Pavlovy počty, týkající se Izraele (Ř 9,6): Ne všichni z Laodiceje jsou pravým ostatkem...I kdyby dítek Laodiceje bylo jako písku v moři, jen hrstka z nich spasena bude.“ (v.27)

Výraz hrstka, ostatek, malá část, prozrazuje, že v Laodiceji dojde k redukci počtu laodicejského lidu. Říkáme tomu tříbení – oddělení jedněch od druhých. (Mt. 25,31.32; Ez 9,3.4.)

Tento bolestivý – ovšem nutný – proces vykoná ruka, která se nedopustí žádného omylu. Na straně druhé dopustí na svůj lid různé zkoušky, které tuto redukci uskuteční. Vzduť Jordán ukáže, jak se kdo na tvrdý boj se šelmou připravil.

„Tázala jsem se na význam tohoto tříbení, jehož jsem byla svědkem, a bylo mi ukázáno, že bude způsobeno jasným svěděním Věrného svědka k církvi Laodicejské. Ono bude účinkovat na srdce toho, kdo je přijme, a přivede je k tomu, aby si vyzdvihl vysokou normu a zvěstoval jasnou pravdu. Někteří však toto přímé svědectví nesnesou, postaví se proti němu a tak vznikne tříbení mezi lidem Božím“ EW 270

„Mají-li kazatelé a lid obstát v Den Hospodinův, potřebují znovuzrozuující moc milosti. Svět rychle naplňuje míru nepravosti a zkaženosti, kdy Boží zásah bude nutný... Boží lid brzy bude zkoušen ohnivými zkouškami a velká část těch, kteří se nyní jeví jako věrní a pevní, ukáží se jako bezcenný kov. Místo aby je protivenství, pronásledování a tupení posilovalo, zbaběle se postaví na stranu protivníka.“ ST 136

Vytříbením církve Ostatků se dostáváme

k novému pojmu:

OSTATKY V OSTATCÍCH

Případně OSTATKY z OSTATKU. I když Bůh zde nevytvoří další církevní sbor, přesto v laodicejském ostatku vznikne nový ostatek. Totiž když přijde k rozdělení, na jedné straně zůstanou vlašni a na straně druhé budou ti, kteří se řídili Ježíšovou radou a koupili si „zlato ohněm pročištěné, bílý šat a oční mast.“

Tento nový ostatek zvítězil jak nad Babylonem, tak i nad šelmou a jejím obrazem.

Oni zvítězili nejen díky pozdnímu dešti, který je k tomu uschoptil, ale i skrze Beránkovu krev a slovem svého svědectví. V tomto boji se nezalekli ani smrti (Zj 12,11), podobně jako kdysi Sidrach, Mizach a Abdenágo, kteří na výhrůžky babylonského krále Nabuchodonozora ohnivou pecí klidně odpověděli:

„Jestli nás Bůh, kterého ctíme, bude chtít zachránit... a i kdyby ne, vezmi na vědomí králi, že tvé bohy ctít nebudeme, a zlaté soše, kterou jsi vztyčil, se nepokloníme.“ (Da 3,17.18) B21

Tento svatý ostatek, který vznikne v Laodiceji, bude mít na mysli ne jak se zachránit kompromisem, ale:

- a) Bázeň vůči Bohu
- b) Vzdávat úctu a čest pouze Jemu
- c) Klanět se jen Stvořiteli
- d) Zachovávat Boží přikázání, do kterého patří i SOBOTA
- e) Mít Ježíšovu víru

Zjevení 14,7.12

BOJ O OSTATEK

Jak už bylo uvedeno na začátku, o OSTATEK bude veden tvrdý boj! Rozhněvaný Satan se se vši silou, zlobou a nenávistí vrhne na tento lid, „zachovávající Boží přikázání, vlastníci Ježíšovu víru a Jeho svědectví.“ Satan použije všechny jemu dostupné metody, aby jej od cíle odradil a zničil!

Na druhé straně za věrné ostatky bude v době soužení bojovat nebeské Kníže, Michal. On bude svůj lid zaštiťovat. Pán Ježíš svůj OSTATEK zachrání. Právě takovou pomoc poskytl nejvyššímu knězi Jozuemu (Za 3,1-5); jejich jména jsou zapsána v Knize života i na Jeho dlaních.

Tyto z ohně vytržené OSTATKY se už

nedopustí žádné nepravosti – hříchu – neboť jsou už zapečetěny! Ap. Pavel se ptá: „Když je Bůh s námi, kdo proti nám? Kdo a co nás může ohrozit?“ (Ř 8,31)

Bratr Clifort Goldstein, ve své knize OSTATKY (Jupos 2005), tuto myšlenku rozebírá velice podrobně. Dovolím si z ní něco citovat: „Nejednáme někdy hůře než pohané nebo přinejmenším jako duchovní Babyloňané? Ve Zjevení 3,15-17 je výstižně popsán náš stav... Rady Ellen Whiteové potvrzují to, co Bible jasně ukazovala po tisíce let – Boží lid byl vždy náchylný k odpadnutí od Hospodina. „Viděla jsem, že ostatky nejsou připraveny na to, co přijde na zemi... Anděl, který mě doprovázel, zvolal s děsivou vážností: „Připravte se, připravte se, připravte se, neboť brzo přijde krutý Boží hněv.“ (EW 119)

„V Tyatíře Pán odlišil ty, kteří byli věrní, od většiny... Tak tomu bylo zpravidla od Sinaje... Taktéž v Tyatíře ne každý byl spasen. Je tomu snad v adventismu jinak? Samozřejmě ne... Jestliže mnoho adventistů nejde za Kristem dnes, co udělají, když stanou tváří v tvář hněvu šelmy a jejímu obrazu? ... Když začnou problémy, tito lidé opustí církve tak rychle, že některé sbory se vylidní takřka ze dne na den...“

Pravá zkouška věrnosti vůči Ježíši nastane tenkrát, když vznikne snaha vnutit církvi znamení šelmy těsně před koncem světa, krátce před Druhým příchodem Ježíše Krista.“ (Tolik z knihy OSTATKY)

Záleží na každém z nás, pod který prapor se zařadíme, zda pod prapor Knížete Michala, nebo pod Satanův, pod kterým bude shromážděn veliký zástup modloslužebníků (EW 211)

Závěrem chci říci, nehleďme na to, co kdo v církvi dělá nebo nedělá; musíme se dívat na Pána Ježíše, náš VZOR a na velký oblak svědků, kteří před námi vírou zdolávali trnitou cestu.

Jednejme jako Mojžíš, který se rozhodl raději snášet Kristovu potupu a utrpení s lidem Božím před egyptskými poklady a pomíjejícím hříšným životem na královském dvoře. (Žd 11,25.26)

„Náš čas zde je krátký. Tímto světem můžeme procházet jen jednou!“ (EGW, Můj život dnes, 201) Abychom to dokázali, nechejme se Ježíšovou láskou připoutat k Jeho srdci.

/:Připoutej srdce mé k Tvému, Pane můj:/

Pane můj, Ty všechno vidíš, prohlédáš všechna tajemství, dobře znáš poklady srdcí, nelze skrýt před Tebou hřích.

Pane náš, Ty se neunavíš, znovu a znovu nám jdeš vstříc, my všichni, my jsme hrozně slabí, Tvá láska však nad námi bdí.

/:Připoutej srdce mé k Tvému, Pane můj :/

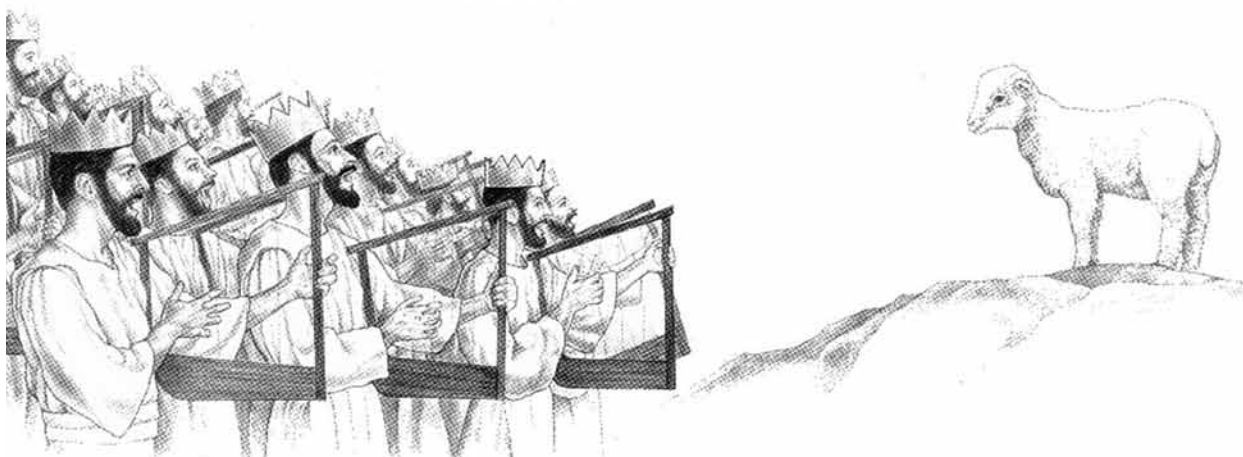
Tvůj Syn vyprávěl nám o pastýři, který má sto ovcí; jedna se ztratí, on ji hledá, na ramenou nese ji s radostí.

Ztracenou ovečku ubohou, tou často bývám já.

Tolikrát z návratu radost měli jsme Ty a já.

/:Připoutej srdce mé k Tvému, Pane můj :/

144 000

Zázračný kôň

Ellen White sa pred svadbou volala Ellen Harmon. Žila v Spojených štátoch amerických v meste Portland (v štáte Maine). Raz ju poprosili, aby priišla prednášať do mesta Portsmouth, ktoré bolo dosť vzdialené. Najlepšou voľbou na cestu, by bol býval vlak, na ktorý však nemala dosť peňazí. Ellen sa veľmi modlila a bola si istá, že Pán si takisto praje aby podnikla túto dlhú cestu.

Mala však aj iný problém. Vo vtedajších časoch nezvykli mladé dámy cestovať samé. Boli vždy v sprievode niekoho, obzvlášť na cestách. Častokrát preto Ellen chodievala so svojou sestrou Sarah a ako ochranca ich sprevádzal James White. Ale ako sa mohli dostaviť do Portsmouth na prednášku keď ani jeden z nich nemal peniaze na túto dlhú cestu? „Oh“, povedala Sarah, „vlak už čoskoro odchádza. Na stanici som už začula piskot. Čo budeme robiť?“ „Ešte raz sa pomodlime“ odpovedala Elle. „Pán nám pomôže. Viem, že si želá aby som išla do Portsmouth vo vašom sprievode.“, povedala Sare a Jamesovi. „Som si tým viac než istá.“

Pokľakli a každý z nich predniesol krátku modlitbu. Sarah sa vzápätí spýtala „tak a čo budeme teraz robiť?“, „Neviem“ odpovedal James. „Ja nemám žiadne peniaze, tak ako pred modlitbou, ani cent“. Obidvaja upreli svoj pohľad na Ellen. „Nasad' si klobúk Sarah“, povedala Ellen a načiahla sa po ten svoj. „Ellen!“ ozvala sa Sarah. „Vlak každú chvíľku odchádza, počuješ to pískanie?“ Ellen si mlčky nasadila svoj klobúčik. „Ellen“, zopakovala Sara, tentokrát o niečo hlasnejšie. Zrazu sa Ellen rozbehla cez izbu, otvorila vchodové dvere a povedala „Ste pripravený? Odchádzame! Pán sa o to postará“. „Neviem, ako môžeme odísť bez peňazí“ odpovedal James. „Psst, počuješ?“ povedala Ellen a pozdvihla ruku „Ja niečo počujem“. „Ja tiež“, pridala sa Sarah a rozbehla sa k oknu. „Kôň, kočiar a kočiš. Ten kôň je ale pekne rýchly, Ellen.“ „Poponáhľajte

sa!“ Odpovedala Ellen... „odchádzame!“

Všetci traja sa poponáhľali. Medzitým stál už pripravený kočiar rovno pred ich dverami. Kočiš zoskočil dole a spýtal sa: „Potrebuje tu niekto peniaze? Táto myšlienka ma totižto nevie opustiť.“ „Samozrejme“ odpovedali a hneď mu aj vysvetlili celú situáciu.

Kočiš im vzápätí odovzdal peniaze, za ktoré si mohli dovoliť kúpiť spiatocné lístky do Portsmouth. „Rýchlo! Naskočte, odveziem Vás na vlak“ dodal kočiš. Rýchlosťou vetra sa vydali na cestu. Chudák kôň mal za sebou takmer 20 kilometrov pokiaľ prišiel k domu, v ktorom bývala Ellen. Napriek tomu, že bol vyčerpaný, klusom ich dopravil na stanicu. Rýchlo si kúpili cestovné lístky, nastúpili do vlaku, ktorý sa vzápätí pohol a vydal na cestu.

Pre Ellen to bola skutočná skúška viery. Pán ju týmto spôsobom preskúšal, nakoľko mu dôveruje a verí. Bolo jej odhodlanie a dôvera dosť silná na to, aby uverila, že Boh môže zasiahnuť a pomôcť? Áno! Ellen verila.

SLUŽBA HEREZÍ A FALEŠNÝCH UČENÍ

W. D. FRAZEE

Ř 8, 28 „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povolání podle jeho rozhodnutí.“ K čemu že napomáhají všechny věci? Působí společně k jednomu cíli. Tak jak je vidíme tady na zemi, může se nám zdát, že se kříží v různých záměrech, ale ve skutečnosti všechno společně působí k dobru. Ovšem ne k dobru pro všechny, nýbrž jen k dobru pro ty, kteří milují Pána. Lidé dostali možnost zvolit si. Je to na každém z nás, jestli vše, co se kolem nás děje, bude působit společně pro naše osobní dobro nebo ne. Nikdy ale nesmíme ztratit ze zřetele věčné vítězství Božího záměru, konečné naplnění Jeho plánu. Také nikdy nesmíme zapomenout na to, že to, jež se zdá být nyní porážkou, je i přesto v Božím plánu a společně to působí pro dobro.

Všimněte si, jak o tom mluví Pavel v **2 K 13, 8**: „Vždyť nic nezmůžeme proti pravdě, nýbrž jen ve jménu pravdy.“ Není to úžasné? Dokonce ani ďábel nemůže ve skutečnosti nic udělat proti pravdě. Stále se o to snaží a dokonce se zdá, jako by se mu to na této zemi dařilo. Ale podívejme se do pozadí a zjistíme, že se děje jen Boží vůle. „Vždyť nic nezmůžeme proti pravdě.“ V době krizí, která čeká církev a do které pomalu vstupujeme, je třeba, abychom měli moudrost a odvalu, jež přichází, když si opakujeme právě taková zaslíbení.

Ž 76,11: „Zajisté i hněv člověka chválit tě musí, a ostatek zuřivosti zkrátíš.“ Bůh dokonce používá i lidský hněv, aby Jej chválil. Zato člověku nepatří žádná zásluha. Ale Bůh by měl dostat zásluhu za to, že dokáže obrátit v dobré dokonce i satanův hněv a plány svých nepřátel, tak aby naplnily Jeho vůli. A jakýkoli jiný hněv, který není k Jeho chvále, spoutává. Není to tedy zásluha satana, ani lidských bytostí, že jsou Bohem použiti. Ti všichni budou muset trpět na konečném soudu za svou vzpouru proti Bohu a falešné názory, jež zastávali. Jsou tak vinni, jako by se jim podařilo podkopat Boží pravdu a sesadit Boha z Jeho trůnu. Ale v takovém záměru nemohou uspět. Pro bezpečí svých dětí Ježíš říká: **J 10, 29**: „Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.“ A za to můžeme být vděční.

Toto téma jsem studoval hlouběji po tom, co mě k tomu inspirovala stať z Signs of the Times 6.1. 1898: „Někteří si myslí, že se podporují chybné teorie, ale Pán řekl „Všechny věci spolupůsobí pro dobro těch, kteří milují Boha.“ Vždyť to byly právě spory ve sboru Korintské církve, které vedly Pavla

k tomu, aby mohly být napsány jeho dva úžasné dopisy. Kdyby pohané neodpadli od víry, Pavel by jim nepsal: Ga 1,6-7: „Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Jiné evangelium ovšem není.“ Bylo to překroucení Písma, dokazovat lež a chybu, jako pravdu. Pokud by si Tesaloničtí nevyložili špatně instrukce, které oni přijali, nevěřili by, že Pán se má okamžitě zjevit v nebeských oblacích a nevznikla by potřeba, aby Pavel vysvětlil pravdu o Ježíši takovou, jaká opravdu je. Tak nám zanechal záznam důležité pravdy pro všechna staletí. A tak protivensství proti pravdě a světlu způsobilo, že Kristus nám dal jasnější popis pravdy. Kdykoli, když se stane chyba, bude působit pro dobro toho, kdo upřímně miluje Boha; protože kdykoli je pravda zastíněna chybou, tak ti, jež Pán ustanovil za Jeho ochránce, zjeví pravdu jasněji a zřetelněji. Budou zkoumat Písmo pro důkaz své víry. Pokrok chybného učení je tedy výzvou pro Boží služebníky, aby povstali a umístili pravdu na její vyvýšené místo.“

Proto bych s vámi chtěl dnes studovat otázku, proč Bůh dovoluje povstat chybným teoriím jak ze vnitř církve, tak zvenčí. Protože Bible říká, že to obojí se stane. Pavel říká: **Sk 20, 29-30**: „Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou secestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu.“

Proč dovolí Bůh své církvi, aby byla roztrhána a ovlivněna rozkoly, frakcemi, hádkami, diskusemi o tom či jiném učení? Proč je někdy jednota církve ohrožena těmito věcmi? Můžete to vidět již z textů, které jsme četli, že Bůh pro to musí mít nějaký zájem, jinak by to nedovolil.

Podívejme se tedy společně na 3 velké záměry, jež jsou uskutečněny prostřednictvím služby „herezí“, na 3 cíle, jež má Bůh na mysli, když dovolí, aby k vám i mně našly cestu nejruznější chybné teorie. Bůh by jim mohl zabránit. Tak proč jim dovolí, aby přicházely? Jak budeme studovat tuto „službu herezí“, najdeme minimálně 3 odpovědi.

Prvním důvodem je, aby pročistil církev od těch, jež mají neupřímné srdce.

1 J 2,18: „Dítka, nastala poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přijde antikrist, tak se nyní vyskytlo mnoho antikristů; podle toho víme, že

nastala poslední hodina. Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi.“ Tito falešní bratři odešli. Proč? Aby bylo jasně zjeveno, že k nám nepatří.

Povšimněte si tohoto nádherného citátu o herezích v 5T 707: „**Bůh probudí a vyburcuje svůj lid. Když zklamou ostatní prostředky, přijdou mezi ně hereze, jež je přesejí přes síto a oddělí plevy od obilí.**“ Co tedy dělají falešná učení? Prosévají dobré od špatného a tak pročistí ují církev. Co se pak stane s těmi plevami? Jsou odděleny od pšenice! Nikdy nezapomeňte na to, že jak foukají větry pronásledování, tak odfouknou právě plevy; obilí vždy zůstane.

Když jsem byl na Floridě, jeden přítel mě vzal do dílny, kde třídili a balili pomeranče podle velikosti. Zatímco se pomeranče pohybovaly na páse, přišly k místu, kde byly malé otvory a tak propadly nejmenší plody. Později se objevily trochu větší otvory a propadly větší pomeranče a tak to šlo dále, až zůstaly ty největší. Milí přátelé, jen proto, že se nenecháte nachytat na jedné herezi, neznamená, že nepadnete na jiné. V mých představách jsem slyšel, jak střední pomeranče na pásu říkají: „My nepropadneme, my už jsme obstály v tom předchozím testu. Určitě obstojíme až do konce.“ Přitom ale ještě neprojely celým sítem...

Některé z těch herezí, jež ďábel přivádí, jsou tak hrubé a naivně hloupé, že je pro mě až překvapením, že někoho přesvědčí. Ale to satanu nestačí, uvádí další hereze a Bůh mu to dovoluje. Některé se obtížněji rozlišují a jsou daleko lstivější a svůdnější, než jsme si kdy mohli představit a bezpochyby jsou z plánovaného díla ďáblovy korupce. Satan se snaží studovat naši mysl a charakter, a pokud tam najde něco falešného a neupřímného, vymyslí něco, co by nás oddělilo od církve. Naše jediné bezpečí je mít jistotu, že naše kotva se pevně drží Ježíše a Jeho pravdy, že milujeme Boha a Jeho církev více než sebe a naše vlastní názory.

Je ještě další důvod pro službu herezí.

A já doufám, že Bůh si ho použije, aby pomohl těm, kteří se cítí bezpeční v poznání i teologii. Můžeme ho odvodit z příběhu o Jehuovi, synu Nimšiho, zaznamenaném v **2 Kr 9, 20**: „Dojel až k nim, ale nevrací se. Podle jízdy je to Jehu, syn Nimšiho, neboť jede ztřeštěně.“ Jehu má i dnes své potomky. Byl rozzuřený na odpadnutí a hereze, jež uvedl Achab, což bylo správné, ale přesto mu něco chybělo. Chyběla mu láska. Byl plný úsilí. Pozorujme, jak jednal: **2 Kr 10, 15-17**: „Odtud odešel a setkal se s Jonadabem, synem Rechabovým, který mu vyšel vstříc. Pozdravil ho a otázal se ho: „Myslíš to se mnou upřímně jako já s tebou?“ Jonadab řekl: „Zcela jistě!“ Nato Jehu: „Podej mi ruku.“ I podal mu ruku a vystoupil k němu na vůz. Jehu pravil: „Pojeď se mnou a pohleď na moji horlivost pro

Hospodina.“ A jeli spolu v jeho voze. Když přijeli do Samaří, pobil a vyhladil všechny, kdo Achabovi v Samaří zůstali, podle slova Hospodina, které promluvil k Eliášovi.“

Jehu dělal Boží dílo, ale ne Božím způsobem. Přesto všechno si ho Pán Bůh použil. Baalova modloslužba musela být vykořeněna. Na tuto práci byl Jehu tím pravým mužem. Jen se bojím, že Jehua nevidíme v nebi. Hovořím o tom, protože TM 333 to zajímavě komentuje: „**Všichni, kteří se chtějí zapojit stylem, jako Jehu, který ztřeštěně jezdil, budou mít dostatečnou příležitost se odlišit.**“

Tedy Jehuova jízda jezdí dodnes. Jako kdysi Jehu, jsou i dnes takoví, kteří zastaví svůj vůz jen na tak krátkou chvíli, aby řekli: Myslíš to se mnou upřímně jako já s tebou? Pokud ano, nastup ke mně, pojedeme ničit Baalovu modloslužbu v Izraeli. Ukážu Ti svou horlivost pro Hospodina.“

Povšimněte si tohoto inspirovaného komentáře: 2 BC 1038 „*Lidé se jen pomalu učí, že duch, jakého zjevil Jehu, nebude nikdy přitahovat srdce k jednotě. Není pro nás bezpečné spojovat náš zájem s náboženstvím, jak ho představil Jehu. To totiž přinese jen smutek do srdcí těm, jež ctí pravého Boha. Bůh nezádal žádnému ze svých služebníků práci trestání těch, kteří nechtějí slyšet Jeho varování a výtky. Když Duch svatý pracuje v srdci, povede lidi k tomu, aby viděli své vlastní chyby charakteru, aby byli smutní pro slabosti druhých a odpouštěli, jako i oni chtějí, aby jim bylo odpuštěno.*“ Část služby herezí je také v tom, že lidé jako Jehu dostanou příležitost, aby se ukázalo, jací jsou. Ale to, že vidíme ve sborech některé lidi, kteří bojovně vstávají, aby obhajovali víru, aby vytáhli rychle meč a horlivě přijeli se svým vozem, to ještě není žádný důkaz toho, že budou s Bohem i na konci.

Všimněte si varování v 6T 400: „*Jak kolem nás bude vyvstávat stále více zkoušek, uvidíme v našich řadách oddělování jedněch a zároveň sjednocování druhých. Někteří, kteří jsou nyní ochotni vzít válečné zbraně, zjeví v šase zkoušek, že ve skutečnosti nestavěli na pevné základy; podlehnou pokušením. Ti, jež měli velké světlo a vzácné příležitosti, ale nezlepšovali se v nich, od nás odejdou pod tou či onou záminkou.*“ Je více způsobů, jak se tito lidé oddělí. Můžeme z církve odejít způsobem jako Achab nebo podobně jako Jehu. Kéž nás Bůh chrání od jakékoli cesty zkázy. Přesto nezapomeňte, že si je Pán používá.

Třetím způsobem služby herezí je – že nás vedou studovat Boží slovo.

Přál bych si, aby každý z nás byl v této skupině. O věřících v Beroji je řečeno: **Sk 17,11**: „Židé v Beroji byli přístupnější než v Tesalonice: Přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel.“

V 5T 707 je nám řečeno: „*Je mnoho takových*

v církvi, kteří si toho neváží, že rozumí tomu, čemu věří. Ale dokud nepovstane protivenství, neuvědomí si svoji slabost. Fakt, že nyní mezi Božím lidem není žádný spor či rozrušení, by neměl být považován za konečný důkaz, že se pevně drží zdravého učení. Existuje důvod pro obavy, že jasně nerozlišují mezi pravdou a omylem. Když nám nevyvstávají žádné nové otázky, jak studujeme Písmo, když nevznikne žádný rozdíl v názorech, který by nás samotné vedl ke zkoumání Bible, abychom si byli jisti, že máme pravdu, bude tu mnoho takových, kteří se, jak už to bylo kdysi dávno, přidrží tradice a budou uctívat to, co ani netuší.“

Proto jeden z důvodů, proč Bůh dovoluje vejít nejrůznějším falešným naukám do církve, je, aby nás vedl k Božímu slovu a k osobnímu studiu toho, co řekl Bůh. Pokud tohoto docílíme díky herezím, znamenalo by to něco pozitivního?

Potřebujeme více než jen povrchní poznání Bible, protože satan je ve výkladu Písma velmi zběhlý. Když byl Ježíš na poušti, zvítězil nad satanovým pokušením díky Božímu slovu. Tak si satan řekl: „To umím dělat také.“ Tak ve svém druhém pokušení citoval také Bibli. Ovšem to, že někdo cituje Bibli, ještě neznamená, že jeho učení je pravé. Jen proto, že roznáší letáčky a volně dostupné namnožené materiály s různě vybranými citáty Ducha prorockého, neznamená, že je poslem světla. Přátelé, toto může být ta nejdůležitější věc pro některé z vás v mém kázání dnes: **to, co nejvíce potřebujeme, je navrátit se ke studiu dvou původních zdrojů - Bible a Ducha prorockého.**

Povšimněte si citátu v 8T 298: „*Je před námi nebezpečná doba; nepřítel je nám konstantně v patách. Musíme se opravdově probudit a být proti jeho pokušením bdělí jako strážníci. ...Musíme následovat rady, jež jsme obdrželi skrze Ducha prorockého. Musíme milovat a držet se pevně pravdy pro tuto poslední dobu. To nás ochrání od přijetí bludných učení. Bůh k nám hovoří skrze své Slovo a skrze svědectví pro církev a skrze knihy, které nám pomáhají objasňovat naši SOUČASNOU povinnost a místo, jaké bychom měli nyní zastávat...*“

„*Vyzývám ty, kdo pracují pro Pána, aby nepřijímali falešné za pravé. Nedávejte lidský úsudek tam, kde patří Boží posvěcená pravda ... Necht' ti, kteří mají stát pevně na základu věčné pravdy, nevěnují pozornost teoriím plným omylů.*“

V celých dějinách tohoto hnutí zde byli dobří, zkušení a vzdělaní lidé, kteří ztratili svou cestu a padli do hlubin nevěry, protože je nepřítel úspěšně odvedl od pravdy, i když si mysleli, že zkoumají pravdu vlastním srdcem. Potřebujeme Boha i pomoc našich bratří. Potřebujeme Ducha svatého a hlouběji se ponořit do studia Božího slova a inspirovaného komentáře Ducha prorockého.

V 5T 273: „*Naši lidé musí porozumět Božím radám i prorockým, potřebují systematické poznání principů zjevené pravdy, které je připraví na to, co se má na zemi stát a ochrání od nejrůznějších závanů falešných učení.*“

Bůh dovoluje, aby tyto hereze a falešná učení přišly, aby mě i tobě pomohl vrátit se k původnímu učení Bible, abychom dostali systematické poznání principů pravdy. Musíme vidět, jak nejrůznější principy zapadají do sebe, abychom je mohli zatkat do gobelínu pravdy v naší mysli, aby v nás postavily pevný chrám pravdy, abychom na sobě měli každý z nástrojů Božího zbrojení, protože to budeme potřebovat v boji, do něhož jsme vtaženi.

Před několika lety vláda USA financovala školy v různých částech země, aby naučili bankovní pracovníky a nejrůznější pokladní, jak poznat falešné peníze od pravých. Celé školení již trvalo 14 dní, a co myslíte, kolik typů falešných bankovek již měli prostudovaných? Žádné. Vládní instruktor dobře věděl, že to, co potřebují, je **pečlivé seznámení s originálem.** Pak mohli lehce poznat falzifikát.

Pokud vy i já máme být zachráněni od mnoha chybných teorií, které jsou kolem nás, musíme dobře studovat ty původní zdroje a přemýšlet o Bibli, stejně jako o poselství Ducha prorockého. Nikdy nebudeme bezpeční, když budeme studovat jednu falešnou teorii za druhou. Čím více známe originál a pravdu, tím lépe rozpoznáme napodobeninu a falešné učení, když se s ním setkáme.

Ó, kéž by Pán slavnostně posvětil naše srdce, abychom si nepřipadali tak moudří ve své vlastní domýšlivosti, tak jistí v našich vlastních názorech, či názorech druhých, že nedokážeme pokleknout jako malé děti a říci: „Drahý Pane, je toho tolik, co nevím. Chci poznávat Tebe a také tu Tvoji cestu. Prosím, ochraňuj mě od svodů mého nepřitele.“ Budeme potřebovat modlit se tuto modlitbu znovu a znovu. Budeme potřebovat seznamovat se s Bohem více a více, protože vcházíme do doby, o které je řečeno v 5T 80: „*Budou foukat nejrůznější větry falešných nauk.*“

„*Pokud chceme, aby nám bylo Písmo srozumitelné, aby naše chápání Bible nebylo nijak zastíněno, tak abychom pochopili jasné pravdy, potřebujeme mít jednoduchou víru malého dítěte, ochotnou učit se a naléhavě prosit o pomoc Ducha svatého.*“ 5T 703

Písmo svaté je hlas Boží

E. G. White

Lidé, jimž se dostalo přednosti slyšet pravdu a jimž Duch svatý vnuknul, aby přijali svaté Písmo, jako hlas Boží, nemají žádnou výmluvu pro své zakrnění v duchovním životě. Uplatňováním schopnosti darované Bohem se mají denně učit a denně přijímat zbožnou horlivost a moc....

Máme-li být rostoucími rostlinkami v Boží zahrádce, musíme mít neustálý přísun duchovní stravy a upřímnou touhu po ní. Růst pak lze spatřovat ve větším poznání našeho Pána Ježíše Krista. Neexistuje žádný dům na půli cesty, kde bychom mohli odhodit odpovědnost a cestou si odpočinout. Máme neustále postupovat směrem k nebesům a budovat si pevný zbožný charakter. Míra Ducha svatého, kterou obdržíme, bude úměrná míře naší touhy a víry, kterou v tomto směru vynaložíme....
HP 336 (1967)

Který hlas uznáte za Boží hlas?

Jakou moc má Pán použít, aby odstranil vaše bludy a ukázal vám vaše skutečné jednání? Jakou mocí má působit v církvi? Jestliže odmítáte věřit, dokud nepomine každý stín nejistoty a každá možnost pochybnosti, pak nikdy nebudete věřit. Pochybnost, která si vyžaduje dokonalé poznání, nikdy nepovolí víře. Víra spočívá na zřejmosti, ne na průkaznosti. Pán od nás žádá poslechnout hlasy povinnosti, zatímco kolem mohou být hlasy, svádějící nás k cestě zcela opačné. **Máme-li postřehnout Boží hlas, vyžaduje to vážnou pozornost. Musíme odolat vlastním sklonům a zvítězit nad nimi, uposlechnout hlas svědomí bez průtahů nebo omlouvání, aby jeho výzvy nepřestaly, a nezmocnila se nás vlastní vůle a pudové jednání. Slovo Páně přichází k nám všem, kteří jsme neodporovali jeho Duchu tím, že bychom ho nechtěli slyšet a poslouchat. Tento hlas mluví ve varování, radách i pokárání.** Je to poselství Páně, světlo tomuto lidu. Čekáme-li na hlasitější výzvy nebo lepší příležitosti, světlo nám může být odňato a my ponechání v temnotě.

Jediným zanedbáním výzvy Ducha Božího a jeho Slova, když poslušnost ukládá určitý kříž, zanedbali mnozí mnoho – jak mnoho, to se nikdy nedovědí, dokud v poslední den nebudou otevřeny knihy. Výzvy Ducha, zanedbané dnes kvůli vlastním zálibám či sklonům, vedou opačným směrem a zítra již nemusí mít sílu člověka přesvědčit, či dokonce nebude člověk jeho vnuknutí schopen ani vnímat. Jediný způsob růstu v milosti a poznání pravdy je využití přítomných příležitostí s pohotovým a ochotným srdcem. Vždy bychom si měli pěstovat vědomí, že před Hospodinem zástupů stojíme jako jednotlivci, a neměli bychom trpět žádné slovo, žádný čin ani myšlenku, které by urážely toho Věčného. Pak se nebudeme bát žádného člověka nebo pozemské moci, nebo Vládce, jehož číší je vesmír, má ve svých rukou náš osobní život, pokud jde o časnost i věčnost, a zná celé naše dílo. Kdybychom si uvědomovali, že na každém místě jsme služebníky Nejvyššího, byli bychom mnohem obezřetnější a celý náš život by měl pro nás takový význam a svatost, jakou pozemské pocty nemohou nikdy dát.

Myšlení srdce, slova rtů a každý skutek života přispějí k hodnotě našeho života, jestliže si stále uvědomujeme Boží přítomnost. Řečí srdce by mělo být: „Bůh je zde“. Pak život bude čistý, charakter neposkvrněný a duše ustavičně povznesena k Bohu. Takto jste si v Battle Creeku nepočínali. Bylo mi ukázáno, že vás stihla těžká a nakažlivá nemoc, která způsobí duchovní smrt, nebude-li zastavena. Mnohé zahubí vlastní touha po snadném a veselém životě. Sebezapření je jim nepřijemné. Stále se snaží uniknout zkouškám, které nelze oddělit od cesty věrnosti Bohu. Svá srdce upínají k pozemskému blahobytnému životu. Jedná se ale o lidský úspěch; není však získán za cenu budoucích věčných zájmů? Největším zájmem života má být věrná služba Bohu, milování spravedlnosti a nenávidění nepravosti. Vděčně bychom měli přijmout takovou míru současného štěstí a úspěchu, jakou nám přináší cesta

povinnosti ve službě. Naše největší síla se uplatní tehdy, když cítíme a uznáváme svoji slabost. Největší ztráta, která může kohokoli z vás v Battle Creeku potkat, je ztráta opravdovosti a vytrvalé horlivosti žít spravedlivě, ztráta síly odolávat pokušení, ztráta víry v zásady pravdy a povinnosti služby. 5T 68-70 (1882-1889)

Bůh promlouvá skrze lidské prostředníky

Jak to dopadlo se vzpurnými obyvateli předpotopního světa? Po odmítnutí poselství, které jim přinesl Noe, se oddali hříchu jako nikdy předtím a zdvojnásobili ohavnost svých zvrácených skutků. Soudy, které Bůh vynesl nad předpotopním světem, hovoří o jeho nevyhládivelnosti. Zničení Sodomy ukázalo, že obyvatelé nejkrásnějšího světa byli ve svém hříchu nenapravitelní. Ti, kteří se odmítají nechat změnit přijetím Krista, v hříchu nevidí nic, co by vyžadovalo nápravu. Jejich myšlení je nastaveno k realizaci účelu jejich vzpoury, přičemž k podvolení je nikdo nenutí a nikdy nutit nebude. Dnes existuje nebezpečí, že stejně jako kdysi, bude Duch svatý odmítnutý, protože nepřichází v souladu s myšlením lidí. Avšak jelikož Duch nemá přijít proto, aby lidi chválil či stavěl na jejich mylných teoriích, nýbrž aby svět káral za jeho hříchy, samospravedlnost a vlastní soudy, mnozí se od něj odvracejí. Nejsou ochotni nechat ze sebe strhnout šat samospravedlnosti. Nejsou ochotni vyměnit svou vlastní spravedlnost, která je ve skutečnosti nespravedlností, za spravedlnost Kristovu, jež představuje čistou, nefalšovanou pravdu. Duch svatý nikomu nepochlebuje, ani nepůsobí podle úradků žádného člověka. Má-li přijít jako osoba kárající, pak je úkolem každého člověka jeho hlas vyslechnout a poslechnout. ST 27.9.1899 Toto je nebezpečí, jemuž církve v dnešní době čelí – totiž - že výmysly smrtelných lidí budou mít za účel přesně vymezit způsob, jakým má Duch svatý přijít. I když by si to samozřejmě nepřiznali, někteří se toho již dopustili. **Jelikož Duch nemá přijít proto, aby lidi chválil či stavěl na jejich mylných teoriích, nýbrž aby svět káral za jeho hříchy, samospravedlnost a vlastní soudy, mnozí se od něj odvracejí.** Nejsou ochotni nechat ze sebe strhnout šat samospravedlnosti. Nejsou ochotni vyměnit svou vlastní spravedlnost, která je ve skutečnosti nespravedlností, za spravedlnost Kristovu, jež představuje čistou, nefalšovanou pravdu. Duch svatý nikomu nepochlebuje ani nepůsobí podle úradků žádného člověka. Smrtelní, hříšní lidé nemají za úkol Ducha svatého uzpůsobovat ke svým účelům. **Má-li přijít jako osoba kárající, ať již skrze kteréhokoliv lidského prostředníka, jehož si Bůh zvolí, pak je úkolem**

každého člověka jeho hlas vyslechnout a poslechnout.
TM 65 (1923)

Náš Vykupitel posílá své posly, aby donesli jeho lidu poselství. Pán praví: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; **zaslechne-li kdo můj hlas** a otevře mi, vejdu k němu, budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zj 3,20) Ale mnozí se zdráhají jej přijmout. Duch svatý čeká, aby srdce krotil a obměkčil, ale ona nejsou ochotna otevřít dveře a vpustit Spasitele ze strachu, že by po nich mohl něco požadovat. A proto je Ježíš z Nazaretu míjí. On by chtěl propůjčit bohatá požehnání své milosti, ale oni se zdráhají je přijmout. Jak hrozné je vyloučit Krista z jeho vlastního chrámu! Jakou ztrátu to představuje pro církve! 6T 262 (1901) Prostřednictvím proroka Izaiáše Hospodin pravil: „**Naslouchejte a slyšte můj hlas, pozorně sledujte a slyšte mou řeč.**“ (Iz 28,23) CT 314 (1913)

Příprava na Kristův příchod probíhá, je třeba naslouchat hlasu Ducha

A vy, kteří jste neposvětili své duše poslušností pravdě, skutečně očekáváte, že Kristus při svém příchodu vás připraví? Pak již nebude k dispozici žádná krev smíření, která by smyla skvrny hříchu. Jde o to, že již **dnes probíhá volání, abyste, pokud ovšem chcete, zaslechli jeho hlas a nezatvrzovali svá srdce jako v den pokušení.** Již dnes vás Duch Boží vyzývá. Již dnes doléhá k vašim uším sladký hlas milosti. Již dnes k vám přichází ono nebeské pozvání. Již dnes všechny bytosti v nebesích provolávají: „Přijď!“ A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A tedy ten, kdo touží, přijde a pije zadarmo vodu živou. (viz Zj 22,17) RH 17.8.1869

Ryzí a falešné

Stephen Bohr

Jan 6,2.52.53: „A šel za ním zástup veliký; nebo viděli divy jeho, kteréž činil nad nemocnými. Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může dáti nám tělo své jísti? I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě. „
Lidé rádi následují divy a zázraky, a proto mnozí následovali Krista. Když zázraky skončily a Ježíš začal kázat pravdu, zástupy odešly pryč.

2.Tessalonicenským 2,7-9: „Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, jenž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen. A tehdáž zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých a zkazí zjevením jasně přítomnosti své, Kteréhožto nešlechtníka příští jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a divy i zázraky lživými,“

Satan se snaží svést mocí a znameními a lživými divy.

Matouš 7, 21-23: „*Ne Pane, Pane, vejde do ten, kdož činí vůli Otce jest. Mnozíť mi dějí v zdalíž jsme ve jménu tvém tvém d'áblů nevytáli, a divů mnohých nečinili? jsem vás nikdy neznal. činitelé nepravosti.*“

I když tito křesťané dělali v jeho jménu, Ježíš řekl, neposlouchali zákon

2.Petrova 3,15-17: „*A Pána spasení mějte, jakož i milý sobě dané moudrosti, epištolách svých, mluvě Mezi nimiž některé jsou kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení. Vy tedy, nejmilejší, to prve věduce, strážte se, abyste bludem těch nešlechtných lidí nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti.*“

Petr se tady zmiňuje, že neznalí lidé překrucují Pavlova slova ke své vlastní zkáze.

každý, kdož mi říká: království nebeského, ale mého, kterýž v nebesích onen den: Pane, Pane, neprorokovali, a ve jménu v tvém jménu zdalíž jsme A tehdyť jim vyznám, že Odejděte ode mne,

mnohé zázračné věci že je nezná, protože Boží.

našeho dlouhočekání za bratr náš Pavel, podle psal vám, Jako i ve všech v nich o těch věcech. nesnadné k vyrozumění,

Naší jedinou ochranou je číst Boží slovo,

rozumět Božímu slovu a žít Božím slovem.